

På jagt

Hen på efteråret, når høsten var i hus, men roerne endnu ikke bjerget, dvs engang i begyndelsen af oktober, var det tid for jagt på harer, agerhøns og fasaner. For os drenge var jagten en spændende foreteelse. Dels var der selve jagten, dels kom der folk på besøg, som vi ikke så mere end én eller højst to gange om året.

Forberedelserne bestod for fars vedkommende bl.a. i at gøre bøssen klar; det var en kaliber 12, smukt udsmykket med ciseleringer og to flotte haner, der skulle spændes, før der kunne skydes. I øvrigt ikke noget helt ufarligt gevær - netop på grund af hanerne, der let kunne hænge i grene og træer, specielt under jagt i skoven. Nogle af gæsterne havde mere moderne haneløse bøsser.

Patroner var lige efter krigen et selvstændigt problem; der kunne ikke skaffes røgfrit krudt; derfor blev brugte patronhylstre genladet med sortkrudt og nye fænghætter - begge dele ret farlige ingredienser. Nu var tobaksrygning ikke så almindeligt, så der skete ikke nogen ulykker under arbejdet, der fandt sted på en udbredt Fyns Tidende på køkkenbordet. Doseringen af ladningen var næppe afstemt efter geværernes styrke - men det gik. Uden for sæsonen var jagtbøssen deponeret på et søm i trappeskakten ned til kælderen, hvorfra den fremdroges sammen med renseskokken, fremstillet af træ og messing. Løbene blev trukket rene for vinterens olie og hanerne smurt. Bøssen var klar og blev så ophængt på knagerækken ud for køkkendøren.

Under krigen var der afleveringspligt for alle geværer, også jagtbøsser; det påbud trodsede far dog - én lidt vovet handling. I den bageste ende af vognporten - før der blev støbt cementgulv - var der tre-fire defekte brædder og dermed et hul ned under de foranliggende gulvbrædder. Geværet blev indsmurt i olie, indpakket i en stærkt olieret sæk, der dernæst blev gemt for tyskerne/det danske politi under gulvet. Efter krigen kunne det så fremdrages igen - i øvrigt i intakt stand. Skatte gravedes stadig ned i de tider.

På selve dagen kom der gæster til huse og en gang om året iblandt dem mors onkel Charles fra København; han var ærke-københavner og slagter i Kødbyen. Hans årlige jagtture til Fyn var for ham en af årets største begivenheder; dels kunne han komme ud med bøssen, dels kunne han få god fynsk mad og endelig endte en jagtdag altid med et godt slag kort, som regel en Ligeud med en eller to makkere, afhængig af, om der var 4-5 eller 6 deltagere i spillet.

Jægerne og deres koner ankom ved ti-tiden om formiddagen; der skulle udrettes noget. Charles kom - hans kone var ikke med - sammen med morfar og mormor i deres nye Ford Prefect, anskaffet efter at de havde solgt gården i Davinde og var flyttet til Ullerslev. Mors brødre og hendes svigerinder kom også

i bil. Farmor, Anna var der allerede - på sit 8 ugers efterårsophold. Efter en dråbe kaffe med nybagte boller var de fire jægere klar til at gå den første runde med hundene - morbror Karl havde selv hund med.

På gården deltog - indtil den ikke kunne mere - Tello i jagten; det var en korthåret tysk hønsehund, der i øvrigt have været ude for et voldsomt overfald af naboens boxer, før den flyttede med fra Lamdrup.

Nu var det imidlertid afløseren, Senta - en sortpletet hvid pointer - der skulle med; det vidste den godt. Den havde længe givet hals i sin lænke i den nederste kobås i stalden - den var i øvrigt blevet lidt fed uden for jagtsæsonen. Senta endte sine dage tragisk efter en lykkelig jagtdag; den havde trodset alle forhindringer og var derfor blevet skåret meget af stive sivstrå; de følgende sår gav den stivkrampe, som den døde af! Noget senere fik vi så alle tiders hund, Lady; den stammede fra en gård i Hessum.

Med bøsserne på nakken - Charles dog på armen i en temmelig nonchalant form - begav de fire jægere og tre drenge sig afsted til roemarken.

Efter at have ladet, spændt hanerne og stillet op på række med drengene imellem sig, begav jægerne sig i adstadigt tempo ned gennem roerækkerne i hælene på hundene, der højlydt snøftende søgte rækkerne af på tværs. Ikke noget på vejen nedad; omkring og tilbage i et nyt felt. Pludselig har Senta stand og jægerens adrenalin vokser; langsomt bevæger de sig fremad mod hunden - men stadig på række. Morbror Gunnar er nærmest på hunden, da der bliver givet ordre til den om at gå frem. En fasan flyver op og er ubegavet nok til at flyve på tværs af jægerrækken; den nedlægges af Charles med to! skud - og den kommer på tasken, da hunden har apporateret den. Videre i langsomt tempo. Ikke mere i den mark. Dernæst afsøges stubmarken ved siden af. Ikke håb om meget udbytte her. Men alligevel er der pludselig gevinst - hundene får begge stand ved et haresæde. Haren var klogere end fasanen og løber vinkelret væk fra jægerrækken, der forgæves alle tømmer geværene. Nu er det ved at være middag og jagten afbrydes.

Middagsmaden er på bordet og bliver i dagens anledning serveret i spisestuen; bordet er forlænget med to forlængerplader.

Menuen lød på varm mad, men ikke af et overvældende omfang; senere på dagen skulle der jo spises stor middag. Derfor blev der kun serveret flæskeæggekage med rugbrød til; herefter fulgte en såkaldt ostepind. Begge retter blev passende ledsaget af en øl og en snaps.

Der kunne naturligvis ikke være tale om at sove til middag på en sådan dag og kort efter spisningen skulle jagten derfor fortsætte. Medens jægerne med hundene og drengene derfor nu gik over til G-marken for at afsøge den for vildt, satte morfar og damerne samt mor sig ind i den fine stue i de grønne stole, betrukket med uopskåret Mekka. De udvekslede nyheder, der var indløbet siden

de sidst var sammen: ejendomshandeler, konkurser, dødsfald, piger i ulykke og andet interessant stof.

Jagten gik sin gang uden de store overraskelser; et par marker mere blev afsøgt, men uden resultat. Så var det tid til at drikke eftermiddagskaffe og det blev der; Anna havde lavet både en brun og en hvid lagkage samt æblekage; Mor kringler og småkager. Det smagte godt efter den megen friske luft. Men nu nærmede jagtens højdepunkt sig - skoven.

Da selskabet nåede frem hertil var der derfor igen en vis ophidset stemning; her var der gode muligheder for at få ram på fasaner. En jæger - det var far - og vi tre drenge gik sammen med Senta ind i skoven ved skellet til Thomsens mark; de tre øvrige jægere stillede sig op på engen ved den anden ende af skoven. Og så gik det løs. Der blev drevet to fasaner op; de fløj direkte mod engen og den ene måtte lade livet. Dagens udbytte hidtil - to fasaner i bytte for 15 skud.

Mørkningen havde så småt sat ind og storebror og jeg blev sendt hjem for at begynde at fodre: køer og grise - hønsene kom senere. Selve fodringen, mugningen og strøningen fulgte det velkendte mønster; det samme gjorde malkningen. Klokken halvsv var stalden færdig.

Selvom det efterhånden var på grænsen af den tilladte jagttid - solen var gået ned - ville Charles nu lige se, om der skulle være en vildand henne ved åen. Han gik derhen og sandelig om han ikke var så heldig at få ram på en.

Agerhøns var der ingen af den dag.

Nu nærmede aftensmaden sig imidlertid og selskabet trak hjemad; hundene faldt om og jægerne satte sig sammen med de nytilkomne til middagsbordet, der var yderligere udvidet med fire kuverter til fjernere familiemedlemmer.

Menuen bestod i anledning af den nyligt overståede efterårsslagting af flæske- og ribbenssteg samt hjemmelavet medisterpølse; hertil serveredes god brun sovs, hjemmelavet rødkål, ribsgele, brune og hvide kartofler. Maden ledsagedes af en købe-øl til de voksne og en citronvand til børnene - og Ingeborg. Desserten var fløderand med hjemmesyltede grå-pærer og mirabeller; hertil serveredes der et glas Kijafa.

Kaffen indtoges i den grønne stue, hvor der i dagens anledning var tændt op i den sortemaljerede kakkelovn - ikke mindst for at dæmpe duften af mug. Der serveredes til kaffen en Cloc til herrerne; damerne afslog fnisende at blive fulde.

Nu var klokken henad ni og aftenens kortspil kunne begynde; der blev stillet an til en Ligeud; der var ikke nok til både en Ligeud og en l'Hombre.

Det øvrige selskab blev siddende i den grønne stue og fortsatte passieren, med en blid underlægningsmusik af strikkepinde.

Godt og vel midnat blev der serveret te med pølse- og ostemad; i dagens

anledning var rugbrødet ikke skåret lige over, men på skrå. Det gav et vist elegant præg på den daglige mad - og gæsterne drog hjemad igen.

Vi har også som børn prøvet at deltage som klappere i en klapjagt; det var på Ørbæklunde. Johannes B. rekrutterede drenge til dette heldagsjob til 5 kr. - vi havde nu gerne gjort det gratis!

Ebbe Yndgaard